

nyésztők a XVIII. századi *Skóciában* találkozhattak először. A „parlour”-ok egyáltalán nem képesek repülni. De a legkisebb zaj, kopogás hallatára peregni kezdenek a földön, a hátukon keresztül. Ezért a dúcokban az etetőket és az itatókat csak a padozatra lehet helyezni, mert bármely kísérlet, amely a galambok röptetésére irányul, csak azt eredményezi, hogy a madár a földre esik.

A „parlour”-ok kicsinyek, fejük hosszúkás, magas homlokkal, bóbita nélkül. Csőrük hegyes, egyenes, nyakuk közepes hosszúságú. Az evezőtollak, melyeknek száma 12, a farkon nyugszanak, és háttal szinte teljesen egybefolyó vonalat alkotnak. Lábaik rövidek, csüdjeik és ujjai csupaszok. A tollazat színe és rajzolata igen eltérő lehet.

A „földi pergőgalambok” három válfaját különböztetik meg. Az egyszerűbb egyedek perdülés után a lábukra helyezkednek vissza alapállásba, majd megismélik néhányszor a pergő mozdulatot, mindannyiszor visszatérve az alaphelyzetbe. A *kettős pergőgalamb* már két teljes fordulatot tesz a hátán keresztül, míg az igazán nemesebb egyedek képesek a moz-

dulatokat sokszor ismételni úgy, hogy pörgés közben csak érintik lábukkal a földet és szinte egyenesen haladnak.

Az *egyszerűbb* és a *kettős* pergőgalambok versenyét egy szőnyeggel letakart hálóval körülkerített asztalon bonyolítják. A versenybírák értékelik a pergés pontosságát és a galambok bátortalanságának mértékét, természetesen nagyszámú nézősereg előtt. A nemesebb pergőgalambok (rollerek) versenyét már pázsiton rendezik. A bírák mérőszalaggal mérik a pergés során megtett távolságot. A jobb egyedek képesek egy *pergőszéria* alatt akár 10 méteres távolságot is megtenni.

A fenti közleményből láthatjuk, hogy hányféle fajta és rendeltetésű galamb létezik és még mennyi van különösen a kelet-ázsiai országokban és azoktól délkeletre levő szigetvilágban, amelyekről olyan keveset tudunk.

A PTICEVODSZTVO c. szovjet szaklap közleménye alapján ismertette

Bognár Tibor
Baromfifeldolgozó Vállalatok Trösztje

A KING-KLUB kiállítása Budapesten

A Magyar Galambtenyésztők Szövetsége King klubja 1978. november 5–6. és 7-én tartotta most már hagyományos, és sorrendben ötödik kiállítását a Testvériség Sportegyesület termében.

A King-galamb jelenleg Magyarországon a legnagyobb mennyiségben tenyésztett galambfajta. Amint azt már más alkalommal is kifejeztük, ez a nagy népszerűség a fajtára nem kevés veszedelemmel jár. Ezeket a veszélyeket a kiállításon nyitott szemmel járó tenyésztő megállapíthatja: elsősorban azt, hogy a tenyésztésben bizonyos lazaság látszik, s mintha a bírálók szemében sem lenne szigorú törvény a *fajtaleírás*.

A fajtaklubba tömörült tenyésztők kedvelt galambfajtajuk iránti felelősségérzetből megjelentették a klub első hivatalos kiadványát „A KING GALAMB” címmel. Ez a füzet tartalmazza a fajta történetét, a fajtaleírást, annak részletes elemzését és ennek a fajtának a bírálatánál levonandó következményeit. Meg vagyunk győződve arról, hogy ezt a füzetet minden tenyésztő haszonnal olvassatja, a bíráló pedig nem nélkülözheti.

A fajtaklub szakbíráli tanfolyamot készítenek ennek a tankönyvnek a felhasználásával, az olyan tenyésztők részére, akik a szövetség bíráló testületének már munkatársai, hogy ezzel is segítse a fajta egységes bírálatát minden szinten. A King galambtenyésztők klubja kiállításán a bíráló már ennek jegyében törte, és ezzel magyarázható, hogy többen túl szigorúnak minősítették azt. Kétségtelen, hogy az elmúlt évek bírálati színvonalához képest szigorú volt, bár realitását kétségbe vonni nem lehet.

Megítélésünk szerint, csak a bírálati értékelés szigorítása nem oldja meg a problémákat. Szükséges tehát a bírálati követelmény magasabb szintre való emelésén túl, a díjazás módjának megváltoztatása, és a fajtaleírás szerinti tenyésztői munka is.

Nálunk ugyanis díjazásban csak a fajtagyőztes, vagy színgyőztes galambok részesülhetnek, színgyőztes pedig csak kiváló, illetve legalább 94 pontot elért galamb lehet, ha van mellette még nemenként legalább 5–5 kiváló. Ha tehát egy, a tenyésztésnek más színéhez mérten alacsonyabb fokán álló színből, mondjuk a sárga vagy vörös kinekből akár 60 vagy 80 galamb is lehet kiállítva, színgyőztes nem lesz közöttük, csak az említett körülmények között. Mi történik ilyen esetekben? Kompromisszum a fajtaleírással, engedmény a bíráló lelküsimeretével. Mi oldaná fel akkor ezt a kettősséget? Véleményünk szerint az, ha a kiváló minősítés szintjének a mainál magasabbra emelésével lehetőség adódna arra, hogy a legmagasabb pontszámot elért igen jó minősítésű galambok is díjazhatók legyenek, ha abban a színben nincsenek kiváló minősítésű egyedek, tehát színgyőztes ezek közül is választható lenne.

Azt hisszük, ezt annál is inkább érdemes és méltányos volna bevezetni, mert a mostani pontbeosztás meglehetősen aránytalan. Ha elfogadjuk azt, hogy 100 pontos, sőt 99 és 98 pontos galamb nem található kiállításainkon, akkor a kiváló galambok egymás közötti megkülönböztetésére legfeljebb 3 pont jut, míg az igen jókat 8, a jó minősítésűeket meg tíz ponttal értékelhetjük. Igaz, hogy 93 pont feletti értéket nem lenne szabad sok galambnak elérnie, de az utóbbi évek kiállításain bizony más volt a helyzet: a kiállított madaraknak sokszor egyharmad része 94 vagy még ennél is magasabb pontszámot kapott.

A kérdés megoldása nem a King klubra tartozik csupán, ez hosszabb és több megbeszélés, vita anyaga lehet, és valószínűleg lesz is. Itt most csak a kiállítási bírálat mikéntjével kapcsolatosan került felvetésre.

Visszatérve magához a kiállításához, ismét nyilvánvalóvá vált, hogy ma nálunk egyedül a kék kinegek átlagos színvonala éri el a nemzetközi szintet. Nemcsak azért, mert mindkét fajtagyőztes ebből a színből került ki, hanem azért, mert itt láttuk a legtöbb olyan galambot a kiállításon, amely nemcsak a teste formájával, hanem a feje alakjával, a lábszárak függőleges állásával is magas pontszámot érdemelt ki. Alig látni már laza tollazatú kék kineget kiállításainkon, és a fejek formájában is egyre kevesebb a lapos homlokú galamb, amelynél a csőr és a homlok vonala között nem, vagy alig-alig látszik törés. A szárnyszalagok szétterülése, amely egy pár évvel ezelőtt még általános hiba volt, ma már alig fordul elő. A legtöbbnél szépen „V”-alakban futnak, és ha a szárny felső szélén még gyakran összeérnek is, közben jól elválasztva zárják a szárnyak vonalát. Világos szemű kéket ezen a kiállításon nem láttunk.

Nem mondható ugyanez már el az ezüstökről: nagyon soknak véreres vagy vöröses a szemírseje, jeléül annak, hogy kékekkel együtt tenyésztették. Az ezüst kineknél pedig a vöröses, a véreres, tehát a nem tiszta gyöngyszem éppen olyan súlyos hiba, mint a fehérreknél a sápadt, a világos, nem répavörös szemgyűrű. Sajnos, a fehér színben, talán a lényegesen nagyobb szám miatt sem tudunk a fajtaleírás egyértelműen szigorú betartásában olyan gyorsan előrelépni, mint ahogy az a kék kinegek esetében sikerült. Kevés a jó fejű, a szép, kerek homlokú fehér king, ellenben nagyon sok a rogyant állású, kissé hosszú hátú, széles farkú fehér King galambunk.

A sárga és a vörös színváltozatok tenyésztésében, sajnos, nagyon lassú az előrehaladás. Eltűntek viszont a világos, a gyöngyszemű sárgák és vörösek a kiállításokról. A szín általában elég mély, a tollazat szálkássága

(Folytatás a 3. oldalon)